

lahti, kui ma omma nimme nimmetasiu. Temma armas, et ma naero pärrast wangisi tahtsin nähha ja ütles: „On ka ühhed naljakad need Vutteruse rahwas; minna mötlen agga, kes teab kuhho meie nemmad wimats keit panneme.“ Minna ei woinud temmale leddagi wastata, mo süddames seisis agga so murre minno poja pärrast. Ma seisin üks silmapill ja luggesin Issa meie palwet. Wangihoidja teggi ukse lahti. Agga kes rägib minno süddame likumist, kui minna seal omma poega näggin wangide hulgas istuwad. Mäepealik Erenberg lugges Piiblist sedda tükki ärrakaddunud poeast. Need sannad: „Issa, minna ollen patto teinud taewa wasto ja sinno ees“ (Luka 15, 21) lugges minno poeg waljuste järrel ja suure süddame likumisega. Ja kui luggeja Issa wastust lugges, heitis temma põlwile machha, panni omma käed silmade ette ja nuttis fibbedaete. Agga teine hakkas armastusega temma ümber kaela ja ütles trööstides: „Rööm peab ollema taewas ühhe pattuse pärrast, kes meelt parrandab ennam kui ühheksa kümne ühheksa öige pärrast, kel melparrandamist tarwis ei olle. (Luka 15, 7.)

Siis ei woinud minna enmast ka ennam piddada, minna astusin liggi ja hüüdsin: „Balluge ka minno eest, wötke mind ka omma seltsi, ärge lükkage mind mitte ärra.“ Minno heält kuuldes pöras minno poeg ümber ja hakkas minno kaela. „Oh emmale, ka sinna olled siin. Wata kui armolikult kutsub Issand mind ärrakaddunud ja wastopanniat, ja

passub andelsandmist ja armo. Wist temma ei lütkka mind mitte ärra.“

Minna ütlesin: „Rahho olgo sinnoga, minno armas poeg. Ka minna ollen, et küll hilja. Issandad leidnud. Saatto küll temma waenlased, kurbdust ja hirmo minno peale, minna ei woi järrele jätta temma nimme kiitmast: „Sest muud nimmet ei olle antud inuimestele, mis sees nemmad woilsiid öndsaks sada.“

„Amen,“ ütlesid keit wangid, ja hakkasid sedda Vutteruse laulo laulma: „Meil tulles abbi Jummalast.“ Ja kiitsime Issandad rõömoga.“

Rüüd luggesime iggapäaw pühhas kirjast. Erenbergi herra kalli Piibli ollime kohhe kätte annud ja minno poeg olli mulle selle asemel teist murretsemud, ja meie leidsime sest tuggewust, rõömo ja lotust.

Meie ümberpöörmine ei woinud ka mitte tähhelepannemata jada. Minno poeg rätis kui Petruski, kui ta illemapreestri ees seisis, julgeste ja ilma kartmata: „Meie ei woi jo mitte jätta, et meie ei peaks rätina.“ Apostlitest on ööldud: „Illemad preestrid ja kirjatundjad ähwardasid neid, ja lastsid neid minna, ja ei leidnud mitte luida nemmiad neid piddid waewama.“

Agga mis teggi meie illem piiskop? Kui temma keit ommad head ja kurjad sannad ilma aego olli kullutanud, meid sest mis temma melest efsitus olli, ümberpöörda, siis kaswis temma wihsa minno poea wasto, kes enne armas temma melest olnud,